

PARTNERS

SCHULD & BOETE

PARTNERS

SCHULD & BOETE

MARIA ELFERINK

Schrijver: Maria Elferink
Coverontwerp: Rob Bruinsma
ISBN: 9789402176162
© Maria Elferink 2018

INLEIDING

Don Stacey en John Denver zijn al vrienden sinds hun vroegste kindertijd. Daardoor voelen ze elkaar feilloos aan en weten ook hoe ze elkaar aan moeten vullen en versterken. Aan een mens in nood kunnen ze niet zomaar voorbij lopen, dus als de dan 15 jarige tweeling Tim en Mary Brooks hun hulp vragen tegen hun vader, die hen uitbuit en mishandelt, nemen ze hen onder hun hoede. Ze voeden hen op volgens hun overtuiging, dat liefde en respect de basis moet zijn voor de manier waarop mensen met elkaar omgaan en maken van een paar straatschoffies, eerlijke en hulpvaardige volwassenen. Maar ook hun liefde voor muziek dragen ze op hen over. Na verloop van tijd vinden ze alle vier een geliefde en ze vormen samen een popgroep, die ze The Partners noemen. Ze blijven hun hele leven samenwonen en werken. Brengen hun muziek de wereld in en voeden hun kinderen op met de levenshouding die ze zelf al jaren uitdragen. En hun kinderen nemen ook in hun volwassenheid, die boodschap over. Ook zij kunnen een vraag om hulp niet negeren en gaan daar soms heel ver in.

***

Luitenant Edward Denver keek peinzend naar een rij passerende rekruten, terwijl hij wachtte om over te kunnen steken naar het gebouw waar zijn kantoor gevestigd was op luchtmachtbasis Halton bij Aylesbury, Buckinghamshire. In de rij was zijn oog gevallen op een blonde jongeman van voor in de twintig, die er voor een rekrut eigenlijk een beetje week uitzag. De rekruten hadden juist hun basisopleiding voltooid en marcheerden af naar de personeelsverblijven. Ze waren duidelijk vermoeid, zo niet uitgeput, dus misschien kwam het daardoor, dat de man zo

soft leek. Of misschien was het een homo, die zichzelf nog niet gevonden had en dacht dat hij wel vanzelf stoerder zou worden als hij militair werd. Of misschien verbeelde hij het zich gewoon en was er niets mis met de jongeman. De rij was voorbij en hij zette de man uit zijn hoofd; het waren zijn zaken niet. Toch kwam het beeld van de jongeman hem weer voor de geest toen hij 's avonds voor het weekend naar huis reed. Wat maak ik me druk om die vent; ik ken hem niet eens, bedacht hij. Kennelijk had de man toch een snaar bij hem geraakt en dat was eigenlijk niet zo vreemd. Edward Denver, Ed voor vrienden, was net dertig; een lange, fors gebouwde man, donker haar, donkere, bijna zwarte ogen, gemakkelijk in de omgang en nog steeds single. Hij had natuurlijk wel gescharreld met meisjes, maar het was nooit serieus wat geworden. Hij had het over het algemeen maar domme wichten gevonden, hoewel er een enkele keer wel eens iets interessants voorbij was gekomen. Maar die hadden hem dan weer te gehaaid geleken, of te opportunistisch. Hij had zich de laatste jaren wel eens afgevraagd of hij zelf soms homo was, maar beelden van Gay Prides in Amsterdam of Berlijn hadden hem afgestoten. Hij was bepaald niet gecharmeerd, van dat exhibitionistische gedoe. Eigenlijk was hij nogal introvert.

Hij draaide de A41 op naar Walton. Hij verheugde zich op het weekend, thuis op Partner House. Daar woonden zijn ouders nog steeds samen met de andere Partners. De vrienden van zijn ouders waren zijn ooms en tantes; hun kinderen zijn neven en nichten. Iedereen liep bij elkaar in en uit en er heerste een gemoedelijke sfeer, waar iedereen zich prettig bij voelde. Thuis gekomen kuste hij zijn moeder, begroette zijn vader en vroeg of er nog nieuws was.

Eigenlijk is er niets bijzonders gebeurd deze week, antwoordde John. Don en Letty zijn nog met vakantie, de anderen zijn er wel. Suzy is er ook al. Ze is zich boven aan

het opfrissen. Nick komt niet thuis dit weekend, die is naar zijn vriendin. We gaan straks borrelen in de salon.

Ed ging naar boven en hoorde zijn zuster Suzy in de badkamer zingen. Hij liep naar het washok en deed zijn vuile kleren in de machine. Toen ging hij naar zijn eigen kamer, die tamelijk Spartaans was ingericht. Een bed, een kast, een bureau en een stoel. Een paar planken met boeken en dat was het eigenlijk. Weinig wat iets vertelde over de man, die hier meestal sliep in het weekend. De woning van zijn ouders telde vier slaapkamers. Een grote voor zijn ouders en drie kleinere voor hem, zijn zuster en zijn jongere broer Nick. Als er logees waren, wat nogal eens gebeurde, sliep hij meestal in het huis van zijn Oom Tim en Tante Patty, wat verderop op het terrein. Daar voelde hij zich net zo thuis als bij zijn ouders. Als jongen en later ook als puber, was hij veel met Tim opgetrokken. Ze begrepen elkaar zonder veel woorden en respecteerden elkaar. Maar ook met zijn eigen ouders was de band goed. Maar dit weekend voelde Ed zich vreemd onrustig. Op zaterdagmiddag ging hij een eindje joggen om zijn energie kwijt te raken en kwam na een uurtje teruggelopen langs de beek, die de grens van het landgoed vormde. Daar trof hij zijn vader, die zat te vissen.

Hoi Pa, al wat gevangen? vroeg hij.

Nee, niks. Het is te warm, denk ik. Kom eens zitten, jongen.

Ed plofte naast zijn vader in het gras en keek uit over het weiland aan de andere kant van de beek.

Wat zit je dwars, Ed? vroeg zijn vader. Je bent ongedurig sinds je thuis bent.

Weet ik eigenlijk niet, bekende Ed. Ik voel me inderdaad onrustig, niet ontspannen in ieder geval, zoals normaal. Ik kan er niet de vinger opleggen.

Iets bijzonders gebeurd op de basis? vroeg John.

Nee, eigenlijk niet.

Maar ... viste John verder.

Ed grinnikte even en dacht na. Zijn vader had hem weer door, zoals gewoonlijk. Voor hem bleef niets verborgen.

John wachtte af. Toen vertelde Ed over de jonge rekrut, die hem opgefallen was. En dat hij gedacht had dat de man misschien homo was.

Is homoseksualiteit toegestaan in het leger? vroeg John.

Bij de luchtmacht en de landmacht wel, vertelde Ed. Maar het komt niet veel voor. Bij de marine proberen ze hen te weren en dat begrijp ik wel. Veel mannen bij elkaar op een kluitje op een schip en vaak voor behoorlijk lange tijd. Dan zou het problemen kunnen geven. De luchtmacht is wat vrijer, wij zijn wel vaker een buitenbeentje binnen de dienst. Bij ons kan meer. Maar ik kan me eigenlijk niet zo gauw andere homo's herinneren, de laatste jaren.

Gaat die jongeman het moeilijk krijgen, als hij inderdaad een homo is? vroeg John.

Weet ik niet, zou kunnen. Ligt er aan, hoe hij functioneert in zijn groep. Als hij zich goed aanpast aan het gedrag van de anderen, zal het wel loslopen. Maar dat is een gok. Je hebt overal homohaters, ook bij ons.

Zit dat je dwars? vroeg John.

Het zou niet moeten in ieder geval, vond Ed. Ik zie niet in waarom je een hekel aan een vent zou hebben, alleen maar omdat hij van jongens houdt in plaats van meisjes. Wat maakt dat nou uit? Dat moet iedereen toch voor zichzelf weten?

En weet jij het al voor je zelf? vroeg John.

Wat bedoelt u daarmee? vroeg Ed afwerend.

Precies wat ik zeg, antwoordde John rustig. Je bent dertig, Ed. En je gaat niet met meisjes op stap, maar ook niet met jongens. Ik krijg de indruk dat je je eigen identiteit nog niet gevonden hebt; op seksueel gebied dan.

Ed zweeg en keek voor zich uit. Zou kunnen, gaf hij tenslotte toe.

Voelde je je aangetrokken tot die man? vroeg John.

Niet direct. Maar mijn oog viel op hem en het zette me aan het denken. Zou u het vervelend vinden, als ik homo bleek te zijn? vroeg Ed.

Ik? Welnee, waarom zou ik? reageerde John. En de anderen ook niet. Hoewel, misschien dat Danny er wat moeite mee zou hebben. Die is vroeger als jonge jongen door een homo misbruikt. Maar dat zou hij jou nooit verwijten. Zo is hij niet. Ik heb je daar nooit over verteld, wel?

Nee, nooit. Wanneer was dat?

John zuchtte en besloot dat hij nu maar door moest bijten. Danny was al jong wees en toen hij vijftien was, werd hij als knechtje uitbesteed aan een boer in de buurt van Oswestry, op de grens met Wales. Hij was de enige knecht; er was verder geen personeel. Die boer was homo en van een gewelddadige soort. Hij misbruikte Danny geregeld en die kon daar niets tegen doen. Hij kon nergens anders heen. Om geroddel in de boerengemeenschap de kop in te drukken, haalde die boer een meisje uit een ander dorp om voor de huishouding te zorgen. Dat was je moeder Lisa. Het geroddel in het dorp nam hiermee een andere wending, maar hield niet op. Daarop besloot de boer met Lisa te trouwen en hij slaagde er zelfs in haar zwanger te maken. Maar het misbruik van Danny ging ondertussen gewoon door. Maar op een dag braken de planken van de hooizolder onder zijn gewicht en hij maakte een lelijke smak, die hij niet overleefde. Lisa bleef als jonge boerin van net negentien jaar achter, met een baby van drie maanden en een knechtje van inmiddels zeventien.

Het bleef even stil. Toen vroeg Ed: Bedoelt u te zeggen, dat ik die baby was?

Ja, die baby was jij.

Dan bent u dus mijn vader niet?

Nee jongen, ik ben niet je biologische vader. Ik ben met je moeder getrouwd, toen jij net tien maanden oud was. Ik

kwam in jullie leven, een paar maanden nadat je vader dood was gevallen.

En mijn vader was dus eigenlijk een homo en niet bepaald een aardig mens, als ik het zo aan hoor.

Dat klopt.

Het was weer een tijdje stil, terwijl Ed hierover nadacht.

Het spijt me, dat ik je dit nooit eerder verteld heb, Ed, zei John. Maar er was nooit een aanleiding voor en het heeft voor je moeder en mij nooit een rol gespeeld. We houden van jou evenveel als van je broer en zus.

O, dat geloof ik wel. Alleen ....tja, het overvalt me. Het is een vreemde gewaarwording als de man, die je altijd als je vader hebt beschouwd, dat niet blijkt te zijn.

Ed dacht hier nog een tijdje over na. Als ik u goed begrepen heb, was mijn vader nogal gewelddadig. Klopt dat?

Nogal ja. Je moeder en Danny hebben het zwaar te verduren gehad bij hem.

Ik was vroeger nogal driftig en agressief. Wou met iedereen vechten. Zou ik die eigenschap van hem hebben? Dat zou kunnen. Je moeder en ik hebben geprobeerd dat een beetje in goede banen te leiden.

Daarom hebben jullie me zeker op die vechtsporten gedaan. En later op rugby.

Inderdaad. We hoopten dat je daardoor zou leren om je drift te beteugelen en je vechtlust op een wat positievere manier te gebruiken.

Daarom ben ik ook militair geworden. Omdat ik wou vechten voor een goede zaak. De oefeningen die we houden, zijn een uitdaging. Vooral ook om mezelf goed onder controle te houden. Eerst denken, dan doen.

We zijn blij dat je tegenwoordig lekker in je vel schijnt te zitten. Maar omdat ik dit weekend een zekere onrust in je bespeurde, wou ik toch even met je praten.

Ja, bedankt Pa, dat u het me verteld hebt. Maar met mijn seksuele gevoelens zal ik toch zelf in het reine moeten

komen. Misschien ben ik inderdaad homo. Dat zal ik dan wel van mijn vader geërfd hebben. Als zoiets überhaupt erfelijk is. Maar misschien ben ik het ook niet. Ik moet maar afwachten hoe het allemaal gaat lopen. Als puntje bij paaltje komt, zal ik wel weten wat ik moet doen, denk ik.

Tja, je weet wat ik altijd zeg jongen: Als het goed voelt, kan het niet verkeerd zijn en dan moet je er gewoon voor gaan. Dat geldt voor alle belangrijke beslissingen in je leven, maar zeker in de liefde.

Ed grijnsde. Ik weet het, Pa. Ik zal het niet vergeten.

Mooi. Laten we naar huis gaan en een borrel nemen. Die vissen bijten toch niet met deze warmte.

Ze liepen in gedachten verzonken naar het huis. Op een gegeven moment vroeg Ed: Hoe heette mijn vader eigenlijk? Weet u dat?

Ja. Je vader heette Edward Banning. Hij heeft je zijn eigen naam gegeven. Daar had je moeder niets over te zeggen. Toen we getrouwd waren, heb ik je als zoon aangenomen en heette je dus Edward Denver.

Hm. Vond Mam het vervelend, denkt u, dat ze door mijn naam aan die man herinnerd werd? Ze moet een hekel aan hem gehad hebben.

Ik denk niet dat die naam een grote rol heeft gespeeld. Maar we noemden je altijd Edwy, toen je klein was en later Ed. Toch anders dan voluit Edward.

Ze kwamen bij het huis en Ed vroeg: Weet Ma dat u het me ging vertellen?

Nee, want ik wist toen ik ging vissen nog niet dat ik dat zou gaan doen.

Ze vonden Lisa in de keuken. Ed ging meteen naar zijn moeder toe en gaf haar een stevige knuffel. Weet u, Ma, ik vind dat u een geweldige moeder bent.

Dat is fijn om te horen, jongen, lachte Lisa. Maar waar heb ik dit compliment ineens aan verdiend?

Pa heeft me verteld over mijn eigen vader. En dat u het bij hem heel moeilijk hebt gehad. Maar u hebt toch altijd van

me gehouden. Daar ben ik me ook steeds van bewust geweest. Bij Pa ook. Ik ben blij met de ouders, die ik heb. En tegen John: en ik blijf u ook gewoon Pa noemen. Voor mijn gevoel, bent u dat gewoon. Laten we maar niet teveel aan die andere man denken. Het lijkt me, dat hij dat niet waard is.

Ben ik het helemaal mee eens, jongen. Kom, ga je opfrissen. Dan gaan we er zo een borrel op nemen.

Er gingen een paar weken overheen, voor Ed de blonde rekrut weer zag. Maar toen dat gebeurde, was het heftig. Ed was op weg naar zijn eigen kamer in de woonverblijven voor officieren, toen hij langs één van de manschappenverblijven kwam en vanuit de badkamer onderdrukt gehuil en boze stemmen hoorde. Hij ging het gebouw binnen en probeerde de deur van de badkamer te openen, maar die bleek geblokkeerd. Instinctief gaf hij een harde trap naast het slot en de deur klapte open. Hij was in twee stappen binnen en overzag de situatie. Twee potige soldaten hadden de blonde rekrut in hun greep. De man lag op zijn knieën met zijn broek op zijn enkels. Zijn armen waren op zijn rug gedraaid en zijn hoofd werd door een van de soldaten met zijn knie op de vloer gedrukt. De ander stond met een fles in zijn achterste te porren en schold hem de huid vol.

Zijn jullie gek geworden?! brulde Ed. Ophouden! Onmiddellijk! In de houding!

De twee soldaten sprongen meteen op. De fles viel op de vloer. Hun slachtoffer kreunde en probeerde ook overeind te komen.

Wat heeft dit te betekenen? brulde Ed. Namen?

Rollins, Sir. Brown, Sir. Het heeft niets om het lijf, Sir. Het is maar zo'n verrekte homo en we wilden hem laten weten, dat hij hier niet thuis hoort.

Verrekte homo's bestaan niet, Rollins. Wel verrekte hetero's. Er staan er hier twee voor me. Dit is zware mishandeling op discriminerende grondslag. Dat is een zware overtreding. Dit gaat jullie de kop kosten.

Ed haakte zijn interne mobiele telefoon van zijn riem en belde de MP. Binnen de kortste keren stonden er twee potige militaire politieagenten naast hem, die Rollins en Brown in de boeien sloegen. Ed wees op de fles die ze gebruikt hadden om de jongeman mee te verkrachten.

Neem die fles mee, beval hij de MP 's. Zijn vingerafdrukken zitten er op en het bloed aan de hals is van het slachtoffer. Bij hun proces zal ik als getuige optreden.

Komt voor elkaar, Luitenant.

Een van de MP 's liet de fles in een plastic zak glijden en ze marcheerden af met hun twee gevangenen.

De jonge rekrut was intussen overeind gekomen en probeerde zijn kleding weer in orde te krijgen. Hij zag vuurrood en keek nog angstig uit zijn ogen. Ed legde geruststellend een hand op zijn schouder. Gaat het al een beetje, soldaat ....Kingston? las hij op zijn plaatje.

Ja ..eh .. jawel Sir. Dank u, Sir.

Kun je lopen?

Jawel Sir. Dat gaat wel, Sir.

Dan lijkt het me het beste, dat je nu eerst langs de dokter gaat. Weet je waar dat is?

Jawel Sir. Even verderop, rechts van hier.

Goed. Die heeft vast wel iets tegen de pijn. Heb je nog dienst?

Nee Sir. Die was net afgelopen. Ik wilde me juist wat gaan opfrissen hier en toen...eh

Wachtten ze je op?

Ja, Sir.

Juist. Wel, als je liever naar huis gaat, maak ik wel een briefje.

Nee Sir, zei de jongeman met een rood hoofd. Dat hoeft niet. Het gaat wel weer. Ik draai morgen wel weer gewoon dienst. Dank u wel voor uw hulp, Sir.

Ook goed. Zoals je wilt. Je moet morgen wel langs de MP om een verklaring af te leggen. Dat moet ik ook. Dus misschien zie ik je dan nog. Maar nu eerst naar de dokter.

Dat doe ik, Sir. Nogmaals dank, Sir.

De man verdween en Ed keek hem peinzend na. Zijn reactie op het voorstel om naar huis te gaan, was te heftig geweest in een situatie als deze. Ed dacht er het zijne van.

Ed zag hem een paar dagen niet. Hij had wel netjes zijn verklaring afgelegd bij de MP en zijn aanvallers waren ingesloten in afwachting van de behandeling van de zaak door het Court Martial. Vrijdags aan het eind van de middag was Ed op weg naar zijn slaapvertrek om zijn spullen op te halen om naar huis te gaan, toen hij in een slaapzaal van een personeelsverblijf muziek hoorde spelen. Dat verbaasde hem, want hij verwachtte dat alle mannen al wel naar huis vertrokken zouden zijn. Hij stak zijn hoofd om de deur van de slaapzaal en vond die verlaten op soldaat Kingston na, die op zijn buik op bed lag te lezen. Op zijn nachtkastje stond een CD speler.

Hé Kingston, ga je niet naar huis, man?

De jonge soldaat schoot overeind en ging snel in de houding staan. O, Luitenant, bent u het! Nee, ik ga dit weekend niet naar huis, Sir.

Ed salueerde hem af. Rustig man, je dienst is voorbij. Waarom ga je niet naar huis? Ik zou denken dat je na zo'n heftige gebeurtenis je verhaal wel kwijt zou willen thuis.

Ja. Nee. Wel, eh, ziet u; mijn ouders geven dit weekend een groot feest thuis. Er komen allemaal hoge omes van de marine. Hoge officieren bedoel ik, sorry. En ik had al afgesproken, dat ik dit weekend niet naar huis zou komen.

Maar moeten ze niet weten wat er gebeurd is dan? Of heb je ze gebeld?

Nee Sir. Ze hoeven het niet te weten. Ik houd er gelukkig niets aan over.

Ed vond dit toch wel een vreemde reactie, maar wilde niet verder aandringen. Hij keek de jongeman peinzend aan. Hij aarzelde even, maar hakte toen de knoop door.

Wel, als je verder niets bijzonders van plan was dit weekend, zou je er dan iets voor voelen om met mij mee naar huis te gaan? Ik woon bij mijn ouders en niemand zal er van op kijken als er ineens een logé meekomt. Dat gebeurt geregeld. En het lijkt me gezelliger dan je hier het weekend in je eentje te liggen vervelen.

Kingston kleurde als een biet bij deze plotselinge uitnodiging. Wel, eh, Sir, eh, dat is heel vriendelijk van u. Maar dat hoeft echt niet hoor. Ik vermaak me wel.

Ik vraag het niet uit medelijden of zo, Kingston. Ik vraag gewoon of je er iets voor voelt. Je hoeft je echt niet opgelaten te voelen. Het is bij ons net een zoete inval. Ik heb een grote familie en iedereen neemt regelmatig vrienden mee. Dat is heel gewoon bij ons. Dus, wil je mee of niet?

Wel, in dat geval, Sir, lijkt het me wel leuk. Weer eens iets anders. En u hebt gelijk. Het is hier niet echt gezellig alleen.

Goed. Ga je spullen pakken. Dat moet ik ook nog doen. Ik pik je straks op bij de poort met de auto.

Een kwartiertje later pikte Ed Kingston op en ze gingen op weg naar Partner House.

Waar woont u eigenlijk, Sir? vroeg Kingston.

Vlak bij Guildford in Surrey. En we hebben nu geen dienst, dus houd op met dat Sir. Ik ben gewoon Ed. Hoe heet jij, behalve Kingston?

Thomas, Sir, eh Ed, bedoel ik. Sorry.

Ed grijnsde. Wen er maar vast aan, Tom. Bij ons gaat het er nogal informeel aan toe. Heel anders dan bij de dienst. Zoals ik al zei; ik heb een grote familie. Eigenlijk wonen we met vier gezinnen bij elkaar op een groot terrein en

iedereen loopt bij elkaar in en uit. Er zijn vaak logés. Als mijn kamer toevallig bezet is, wat nog wel eens gebeurt, dan slaap ik bij één van de anderen. Maar er is altijd wel ergens een plek vrij. Je kunt er altijd nog bij. Dat is geen probleem.

Fijn, lijkt me leuk. Een grote gezellige familie.

Heb jij nog verder familie? Broers of zussen?

Nee, ik ben enig kind. Tom aarzelde even, maar voelde zich toch verplicht wel iets te vertellen. Mijn vader is een hoge officier bij de Marine. Wij liggen elkaar niet zo. Hij was het er niet mee eens, dat ik bij de Luchtmacht ging.

Had hij je liever bij de Marine gezien?

Nou nee. Hij vindt dat ik helemaal geen militair zou moeten zijn.

Ed fronste verbaasd. Waarom dan niet?

Wel, eh, hij vindt me te soft. Een watje, noemt hij me. Maar ik wou bewijzen dat ik dat niet ben en daarom wilde ik militair worden. Bij de Marine heeft hij te veel invloed. Daarom heb ik voor de Luchtmacht gekozen. Bovendien ligt vliegen me beter dan varen.

Denkt hij soms ook dat je homo bent en vindt hij daarom dat je niet bij de dienst thuis hoort?

Zou kunnen, maar dat heeft hij nooit zo gezegd. Het stomme van dat gebeuren van begin deze week is, dat ik geen homo ben. Althans, dat denk ik. Ik heb in ieder geval nooit iets met een jongen gehad.

Met een meisje wel?

Wel eens geprobeerd, maar het deed me niets. Ik ben nog een beetje een zoeker, zal ik maar zeggen. Waarom vertel ik dit? Ik heb er nog nooit met iemand over gesproken.

Misschien omdat niemand er tot nu toe belang in stelde. Of omdat je nog nooit met iemand vertrouwelijk over die dingen hebt gepraat.

Ja, zoiets zal het wel zijn, reageerde Tom bedachtzaam en zweeg verder.

Je hoeft je niet te generen, hoor. Zo vreemd is dat niet op jouw leeftijd. Hoe oud ben je eigenlijk?

Tweeëntwintig.

Kijk eens aan. Ik ben dertig en ook nog steeds alleen. Nog zo'n zoeker dus.

Tom keek scherp op. Bedoel je ....

Ik bedoel, dat ik ook niet zeker weet of ik homo of hetero ben. Zelfde dilemma als jij. Meisjes vind ik niets aan en ik weet niet of het met een jongen wel wat zou zijn. Ik wacht af. Volgens mijn vader kom je er op een gegeven moment vanzelf achter. Als het goed voelt, als je met iemand vrijt, kan het niet verkeerd zijn. En dan moet je er gewoon voor gaan.

Tja, als het zo eenvoudig zou zijn ....

Ik denk dat hij gelijk heeft, reageerde Ed. We hebben het er laatst nog over gehad. Ik praat veel met mijn vader. Hij voelt me goed aan.

Dan mag je je gelukkig prijzen.

Doe ik ook. Ik begrijp dat jij niet zo gelukkig bent, wat de verhouding met je ouders betreft.

Niet echt nee. Maar daar praat ik liever niet over.

Zoals je wilt. Maar we zijn er: dit is Partner House. Ed draaide een wijde oprit in naar een groot landgoed, rijk voorzien van bosgrond, gazons en tuinen.

Ed parkeerde de auto in de grote garage, waar ruimte was voor acht auto's, waarvan er zes plekken bezet waren. Ze stapten uit en liepen naar het eerste gebouw aan hun rechterhand. Tom zag verschillende paden, die kennelijk de gebouwen verbonden, die hij her en der tussen de bosschages zag staan. Het huis dat ze binnengingen was een ruime eengezinswoning met twee verdiepingen. Ze lieten hun tassen in een hoek van de hal vallen en Ed ging voor naar de woonkamer. Daar vonden ze John en Lisa. Ed stelde Tom voor als een collega, die dit weekend niet naar huis kon en die hij daarom maar meegenomen had.

Prima, geen probleem, reageerde John. Je bent welkom, Tom. Ik hoop dat je je hier thuis zult voelen. Maar Ed, je zult voor jullie ergens anders een slaapplek moeten vinden. Nick heeft Sophie meegenomen en haar ouders zijn er ook. Ik heb hen jouw kamer gegeven. Dat leek me aardiger dan ze ergens anders onder te brengen.

Geeft niet, Pa, reageerde Ed monter. Wij gaan wel bij Oom Tim en Tante Patty slapen. Ik doe vast boven mijn spullen in de wasmachine, Ma. En dan gaan we naar hiernaast. We zien jullie straks wel bij de borrel. Kom mee, Tom.

Ed pakte zijn tas. Heb jij ook nog spul dat gewassen moet worden? vroeg hij Tom.

Nee, dat heb ik niet meegenomen. Leek me een beetje raar om als je ergens voor het eerst komt, dan daar je was te gaan doen.

Ed grinnikte. Ja, dat is zo. Maar een volgende keer kun je dat gerust doen, hoor. Je wordt hier geacht te doen of je thuis bent.

Dan ga je er dus vanuit, dat ik hier nog wel eens terug kom.

Ed lachte weer. Tom, geloof me, dat zal zeker gebeuren. Ik voel het aan mijn water. Je komt hier terug.

Boven liep Ed voorop naar een ruimte met wasmachine, droger en aanverwante spullen. Hij deed zijn was in de machine en zette die aan. Op de terugweg wees hij op een deur.

Dat is mijn kamer, maar die is dus nu bezet door de ouders van Sophie. Zij is de vriendin van mijn broer Nick. Dat is zijn kamer. We gaan nu naar het huis van Oom Tim en Tante Patty. Neem je tas mee.

Ed nam Tom mee naar buiten en ze namen een pad naar rechts, dat om een groot gebouw heen liep, dat zo te zien centraal op het terrein lag. Ed legde uit hoe de situatie in elkaar zat. Hij wees:

Dit is het centrale gebouw. Hierin vindt je beneden de grote salon, de eetkamer en een enorme keuken. Daar wordt

gezamenlijk gekookt voor iedereen tegelijk. We eten in principe altijd allemaal samen. We koken zelf en iedereen die aanwezig is, krijgt ad hoc een taak toebedeeld. Ik zal het je straks laten zien. Boven is de studio, waar de muziek gemaakt wordt. Tegenwoordig niet meer zo vaak als vroeger.

Muziek? vroeg Tom.

Beste jongen, wij zijn The Partners. Tegenwoordig niet meer zo bekend, maar in mijn jonge jaren traden ze veel op. We zijn met de muziek de hele wereld over geweest.

Er ging Tom een licht op. The Partners? Ja, die herinner ik me wel. Was goede muziek over het algemeen. Heb ik nog wel cd'tjes van. Dus dat is jouw familie?

Helemaal, jongen. En daar ben ik best trots op. We wonen hier allemaal per gezin in een eigen huis, op dit grote terrein. Hij wees. Daar wonen Tim en Patty Brooks. Daar gaan we slapen dit weekend.

Hoe weet je, dat daar plaats is?

Oom Tim en Tante Patty hebben geen kinderen. Maar wel een groot huis. Daar is altijd plek.

Ed liep het huis binnen, dat niet afgesloten bleek. In de hal riep hij: Hallo, iemand thuis?

Een stem van boven antwoordde: Ik ben boven, Ed!

Ed ging Tom voor de trap op en ze liepen de gang door.

Aan het eind stond een deur open en Tim verscheen.

Hallo, Oom Tim. Ik heb een collega meegenomen te logeren, maar bij ons is de zaak vol. Dit is Tom Kingston.

Oké. Hallo Tom, reageerde Tim hartelijk. Welkom. Nemen jullie de grote kamer dan maar. Dan heb je de ruimte.

Doen we. Is Tante Patty er al?

Nog niet, maar die zal zo wel komen. Ik zie jullie straks wel weer. Ik ben nog even bezig.

De mannen installeerden zich in een grote logeerkamer met twee bedden, gescheiden door een kastje. Daarna gingen ze weer naar beneden en Ed wees Tom buiten aan waar de andere families woonden en toen gingen ze naar

het centrale huis. Mary zwaaide als altijd de scepter over de keuken en zette de mannen gelijk aan het werk. Ed moest frites bakken en Tom stond, tot zijn eigen verbazing, even later een grote bak met aardbeien schoon te maken. Een kwartiertje later kwam er een jonge vrouw binnen, die Angie, de dochter van Mary en Danny bleek te zijn. Die werd aan het tafeldekken gezet. Onder het werk werd er druk en ongedwongen gebabbeld en later onder het eten ging het er ook heel informeel aan toe. Voor Tom was deze manier van leven een openbaring. Hij was gewend aan een soort onderkoelde sfeer en formele maaltijden, waarbij nauwelijks een woord werd gesproken. Ook gaf iedereen, jongere of volwassene, gewoon zijn mening en gingen de kinderen rustig tegen de opvattingen van hun ouders in, die daar kennelijk in het geheel geen problemen mee hadden. Tom had het gevoel, dat hij in het paradijs beland was.

De volgende dag moesten er 's morgens boodschappen gehaald worden. Mary en Danny gingen naar de markt en de poelier en John zou naar de drankengroothandel gaan. Dan gaan wij wel mee, Pa, zei Ed. Dat gesjouw met die dozen kunt u beter aan ons over laten. Hoe gaat het trouwens met uw rug de laatste tijd?

Nou, niet zo lekker, jongen. Het zou inderdaad prettig zijn, als jullie het sjouwwerk deden. Ik krijg daar de laatste tijd steeds meer moeite mee.

Waarom gaat u dan niet naar een dokter?

Ach, ik denk altijd: het is vanzelf begonnen, dus het zal ook wel weer vanzelf over gaan.

Met alle respect Pa, maar dat vind ik echt dom, viel Ed uit. Je rug is een belangrijke schakel bij je hele functioneren. U moet er echt naar laten kijken.

Ik heb geen zin om in een medische mallempolen terecht te komen. Dan vinden ze zo ineens van alles wat je zou mankeren, waar je eerst geen last van had, maar dan plotseling wel.

Pa, dat is gewoon een smoes om niet te gaan. Doe het nou gewoon. Dat is echt beter. U kunt toch niet zo door blijven tobben. Straks kunt u niet meer op of neer. Jullie zijn allemaal een dagje ouder aan het worden en door de week zijn de jonkies er niet om jullie te helpen. Als u dan iets moet tillen, hebt u een probleem.

Dat weet ik wel, jongen en ik weet ook dat je eigenlijk gelijk hebt, maar ik zie er tegen op. Al die onderzoeken.

Dat begrijp ik wel, Pa, maar anders komen ze er niet achter wat u mankeert. Beloof me nou, dat u gaat komende week.

Vooruit dan maar, jongen. Ik zal het doen. Beloofd.

Ed en Tom sjouwden die morgen dus met dozen en kratten met drank. Met zo'n grote groep ging er heel wat doorheen. 's Middags maakten ze een grote wandeling over het hele terrein vol tuinen, bos en weidegrond. Toen moest Tom toch echt zijn hart luchten over de wijze waarop hier met elkaar om gegaan werd.

Het is echt niet te geloven, Ed. Ik stond gisteravond al versteld hoe gemakkelijk jullie tegen je ouders in gaan. En vanmorgen ook. Je zegt ijskoud tegen je vader dat hij dom bezig is! Dat zou ik toch echt niet in mijn hoofd moeten halen thuis. Mijn vader zou dat nooit accepteren. Hij zou me het huis uit schoppen, denk ik.

Toch niet letterlijk, mag ik hopen?

Nou, min of meer wel. Hij zou woedend zijn. Bij ons staat respect voor de meerdere bovenaan de gedragslijst. Dat is er toen ik klein was letterlijk in geramd.

Dat meen je niet! Sloeg hij je?

Als hij dat nodig vond, ja. Hij is de baas in huis en mijn moeder en ik hebben te gehoorzamen. Mijn moeder heeft daar kennelijk geen problemen mee. Die volgt hem in alles. Ik ben altijd nogal obstinaat geweest. Daarom hebben ze me ook naar kostschool gestuurd. Om te leren in het gareel te lopen. Dat scheelde hem weer de inspanning om me een pak rammel te geven.

Maar heeft hij ermee bereikt wat hij wilde? Respecteer jij je vader?

Tom dacht hierover na. Ik zie het als een verplichting om hem respect te betonen. Omdat hij nu eenmaal mijn vader is. Niet omdat ik van hem houd. Dat heb ik afgeleerd.

Dat is triest, vond Ed. Het is zoveel gemakkelijker je ouders te respecteren als je van ze kunt houden. Ik houd heel veel van mijn ouders en ik respecteer ze ook. Dat weten ze. Maar dat belet mij niet mijn mening te geven. Want zij respecteren mij ook. Ik kan alles tegen ze zeggen wat ik wil of wat ik nodig vind, als het in hun belang is. Zoals dat over mijn vaders rugklachten.

En ze accepteren dat van je. Je vader beloofde naar de dokter te gaan.

Omdat hij best wist dat ik gelijk had. Hij zal het ook echt doen. Hij houdt zijn beloftes altijd.

Mijn vader ook. Dat moet ik hem nageven. Het is de sfeer van intimidatie, die maakt dat je onmogelijk van die man kunt houden.

Tja, ik kan me voorstellen dat je dan niet graag naar huis gaat. Is dat ook de reden, dat je het niet nodig vond ze over die verkrachting te vertellen?

Inderdaad. Ik wil niet dat ze daarvan weten. Het zou mijn zwakte tonen en hem misschien op het idee brengen dat ik homo ben. En dat wil ik absoluut vermijden.

Maar Tom, dat begrijp ik niet. Het is toch jouw schuld niet, dat dit is gebeurd. Die twee hebben dit gedaan, omdat ze een hekel aan homo's hebben en omdat ze van nature gewelddadig zijn. Jij hebt dit niet uitgelokt of zo. Het was hún misdaad, niet de jouwe!

Maar zo zal hij dat wel opvatten, Ed. Zo zit hij nu eenmaal in elkaar. Iedere vorm van zwakte deugt niet. Hij is keihard. Zowel voor zichzelf als voor zijn omgeving. En hij eist dat van mij ook. Als ik dat niet kan opbrengen, minacht hij me. Soms heb ik het idee dat hij het juist leuk vindt, als ik tegen hem in ga. Want dan toon ik dus geen zwakte. Maar dan is

voor hem de uitdaging groter, om me toch zijn wil op te leggen. Zo zal het ook zijn als hij van dit voorval zou horen. Het is mijn eigen schuld, had ik me maar niet zwak moeten tonen. Dat heb ik blijkbaar wel gedaan, dus moet ik er voor boeten. Maar ik ben het niet met hem eens, dat elke vorm van zwakte verkeerd is. Want hulpvaardigheid is in zijn ogen ook een zwakte. En medeleven ook. Is dat dan verkeerd? Vind ik niet. En zorgzaamheid en liefde? Zelfde verhaal. Op die manier kan ik niet leven. Ik kan niet zo hard zijn. En ik wil dat ook niet zijn. Dus zal ik het nooit van hem winnen.

En dat is maar goed ook, vond Ed. Want dan zou ik je ook niet aardig vinden. Ik denk dat niemand je dan zou mogen. En dan kom je op den duur toch helemaal alleen te staan. Dan heb je ook geen vrienden. Maar vriendschap is in zijn ogen waarschijnlijk ook een zwakte.

Inderdaad. Hij heeft ook geen vrienden. Maar in zijn positie heeft hij die ook niet nodig. Hij heeft wel veel relaties en daar maakt hij gebruik van. En omdat hij zo hoog in de top zit, probeert iedereen waar hij mee te maken heeft, daar weer van te profiteren. Als ze bij hem in een goed daglicht staan, zal hun dat geen kwaad doen. En daardoor krijgt hij in alles zijn zin. Dat is een proces dat steeds verder gaat. Ik weet alleen niet waar het eindigt.

Eenzaam en alleen, denk ik. Want in ieder leven komt toch een moment dat je de ander nodig hebt, omdat je iets zelf niet meer kunt. Dat je krachten je verlaten en je hulpbehoevend wordt.

Daar zou mijn vader niet mee kunnen leven. Dan zou hij zichzelf overhoop schieten, denk ik.

Maar dan staat hij toch eenzaam en alleen voor zijn Schepper om rekening en verantwoording af te leggen. Dat moet ieder mens toch op een gegeven moment. Dood gaan we allemaal. En ik sta dan liever voor mijn Schepper, in de wetenschap dat ik zo goed mogelijk mijn best heb gedaan om rechtvaardigheid en liefde te betonen aan mijn